

Miro Šola, Moji razgovori s njima

Matica hrvatska Đakovo, Đakovo, 1998., str. 176

Nakon što je sredinom devedesetih, zajedno s Mirkom Ćurićem, potpisao knjigu »Košarkaški klub Đakovo 1974.-1994.«, Miro Šola predstavio se čitalačkoj publici 1998. godine i knjigom »Moji razgovori s njima«. Knjigu je objavila Matica hrvatska Đakovo.

Ako je uopće primjereno knjige svrstavati u pojedine žanrove, ova knjiga, zasigurno, pripada žanru sportskog novinarstva. Prilozi od kojih je sačinjena čine presjek kroz Šolin višegodišnji rad u praćenju sportskih događanja, kako onih na terenima, tako i onih oko njih. Svi prilozi prvotno su objavljeni tijekom 1993. godine na stranicama Đakovačkih novina, a potom sve do 1998. na stranicama Đakovačkog glasnika, lista u čijem impresumu stoji da je nezavisni dvotjednik Đakova i Đakovštine, te da mu je Miro Šola zamjenik glavnog urednika.

Knjiga sadrži, gotovo u pravilu, intervjuje koje je autor vodio s istaknutijim sportskim aktivistima koji žive, ili su živjeli i radili u našoj sredini. Iznimke su prvo, i dijelovi zadnjeg poglavlja. U prvom poglavlju knjige (»Osvrti«) prenesena je polemika koju je autor vodio s Ivicom Lasićem (sportski novinar) i Adamom Rajzlom (u to vrijeme direktor Radio Đakova), a u zadnjem poglavlju (»Portreti«) predstavljeni su nogometni klubovi iz Kuševca, Vučevaca, Piškorevaca i Semeljaca. Osim spomenutih, knjiga

sadrži i poglavlja: »Rukomet«, »Nogomet«, »Košarka«, »Šah« i »Ostali sportovi«.

»Moji razgovori s njima« nisu polivalentna knjiga. Zasiurno će je koristiti tek neki budući analitičari sportskog života Đakova, a stanoviti interes, nema sumnje, pobudit će i među našim sugrađanima, pasioniranim ljubiteljima sporta. Već samom činjenicom što se pojavila, knjiga je unijela malo svjetla u inače, barem što se nakladništva tiče, dominantno zagasit kolorit prouzrokovan pomanjkanjem novca, (ne)interesom za pisanu riječ i malim brojem osoba koje znaju, i imaju što napisati. Respektirajući gore izneseno, ne možemo a da ne pozdravimo njezino pojavljivanje, bez obzira na neka rješenja koja su, možda, mogla biti i bolja. Mišljenja sam, a to je i moja osnovna obje kcija, da je knjiga koncipirana mehanički, i to stoga što autor knjige svoje novinske priloge nije pisao s vizijom kako će ih jednog dana ukoričiti. Upravo zato, čini mi se, knjiga na momente djeluje »rastreseno«, bez jasne referentne točke. Uostalom, kao i većina knjiga nastalih na sličan način. Obzirom na Šoline godine, radnu energiju i ambicioznost, ova knjiga sigurno neće biti njegovo životno djelo. On može i bolje, i to ne samo na planu sportskog novinarstva.

Borislav Bijelić